

Την Δευτέρα 24 Φλεβάρη κινητοποίηση ενάντια στο «συνέδριο» παρωδία, τη Δευτέρα 24/2, στις 6.00 μ.μ. στο Πολυτεχνείο και πορεία στα γραφεία της ΓΣΕΕ

Την Τρίτη 25 Φλεβάρη στις 8:00πμ στο Καβούρι Αττικής στον χώρο του συνεδρίου στο ξενοδοχείο ΑΠΟΛΛΩΝ στο Καβούρι

Μιχάλης Ρίζος

Την προηγούμενη Τρίτη πραγματοποιήθηκε μια σημαντική εργατική απεργία. Μπορεί να μην είχε την πολύ μεγάλη συμμετοχή, ούτε τις ογκώδεις διαδηλώσεις των αντιμνημονιακών αναμετρήσεων, έφερε όμως τη φρεσκάδα μιας νέας κατάστασης, που μόλις φαίνεται να προβάλλει. Ας δούμε ορισμένα δεδομένα:

- Η απεργία της 18 Φλεβάρη ήταν η δεύτερη απεργία γενικού χαρακτήρα σε 5 μήνες (μετά τις 24 Σεπτέμβρη) που έγινε χωρίς τη ΓΣΕΕ και βασικά Εργατικά Κέντρα (όπως το ΕΚΘ).

- Έδωσε μετωπική αντιπαράθεση με την κυβέρνηση της ΝΔ, στην καρδιά μιας στρατηγικής για το κεφάλαιο αναδιάρθρωσης, όπως είναι η αντιασφαλιστική μεταρρύθμιση του νόμου Βρούτση-Κατρούγκαλου.

- Κατάφερε ως ένα βαθμό να τσαλακώσει την κυβερνητική «μαγική εικόνα» περί νόμου που «αυξάνει τις συντάξεις»(!), παρά την πρωτοφανή στήριξη των ΜΜΕ. Ο εκνευρισμός του Βρούτση και άλλων κυβερνητικών παραγόντων, οι απειλές στους εργαζόμενους και τα σωματεία, μαρτυρούν μια βαθύτερη ανησυχία των αστικών κύκλων για τη δυνατότητα ανώδυνου περάσματος της σκληρής κυβερνητικής ατζέντας.

- Συσπείρωσε κυρίως τη φτωχολογιά, τους νέους και τμήματα της εργατικής τάξης, δεν ήταν απεργία «της γραβάτας». Είχε προηγηθεί και οργανωθεί μια σημαντική εξόρμηση στους χώρους δουλειάς που προετοίμαζε την απεργιακή απάντηση, παρότι το σχέδιο αγώνα από την πλειοψηφία των διοικήσεων των Εργατικών Κέντρων και της ΑΔΕΔΥ ήταν σχετικά άνευρο και χωρίς συνέχεια.

Για όσους προσπαθούν να ακούσουν τον υπόκωφο «αχό των γεγονότων» και δεν μένουν στις επιφανειακές αναλύσεις, τα δείγματα αυτά δηλώνουν ότι ωριμάζει σε τμήματα εργαζομένων η ανάγκη υπέρβασης του αστικοποιημένου συνδικαλισμού και η αποδοχή ενός αυτοτελούς αγωνιστικού σχεδίου που δεν θα εξαρτάται από τις ορέξεις των Παναγόπουλων και των Καραγεωργόπουλων.

Η χρονική σύμπτωση της απεργίας και της αναγκαίας κλιμάκωσης της, με το συνέδριο παρωδία της ΓΣΕΕ στις 25 Φλεβάρη στο ξενοδοχείο της αριστοκρατίας, αποτελεί την πιο χαρακτηριστική εικόνα της αντίθεσης. Από τη μια το βαθύ κράτος, τα ΜΑΤ και οι εισαγγελείς, οι πρωθυπουργοί και ο ΣΕΒ. Από την άλλη οι αγωνιστικές, οι ταξικές δυνάμεις που δίνουν διπλή μάχη, εκτός και εντός: και απέναντι στον πολιτικό αντίπαλο και τα αφεντικά και απέναντι στις ξεπουλημένες ηγεσίες του συνδικαλιστικού κινήματος.

Η αντιπαράθεση μεταξύ ταξικού συνδικαλισμού (κινήματος εργατικής χειραφέτησης) και ΓΣΕΕ της «κοινωνικής συμμαχίας» με ΣΕΒ, ΕΕ και κυβερνήσεις είναι σκληρή γιατί είναι ζωτική και για τις δύο τάξεις. Το όριο εξαθλίωσης μαζικών στρωμάτων της εργατικής τάξης και η έντονη ανησυχία για τη σφοδρότητα της νέας επίθεσης δεν επιτρέπουν συμβιβασμό σε μια νέα εκδοχή του παλιού, δηλαδή της διαπραγμάτευσης των ρυθμών υποταγής της εργατικής τάξης (πόσο άλλο πια να υποταχτεί;). Από την

άλλη οι «μεταρρυθμίσεις» πρέπει να προχωρήσουν, ο δημοσιονομικός χώρος να διαφυλαχτεί. Γι αυτό, παρά τις ταλαντεύσεις και τη διάθεση συμβιβασμού του ΠΑΜΕ (ας θυμηθούμε τη συμπόρευση με τη ΓΣΕΕ τόσο στην «απεργία» της κοινωνικής συμμαχίας όσο και στην αποκλιμάκωση της 2 Οκτώβρη για τον αντισυνδικαλιστικό νόμο) η κατάσταση οξύνεται και κλιμακώνεται από την αστικοποιημένη ηγεσία Παναγόπουλου. Το κέντρο εξουσίας της ΓΣΕΕ πρέπει να διατηρηθεί πάση θυσία.

Η κατάσταση είναι πολύ κρίσιμη. Η πολύ θετική συσπείρωση σωματείων, ομοσπονδιών, εργατικών κέντρων, ακόμα και της ΑΔΕΔΥ, ενάντια στο συνέδριο ΜΑΤ-ΣΕΒ-ΓΣΕΕ πρέπει να αποκτήσει πιο σταθερά χαρακτηριστικά. Αν τώρα δεν αναπτυχτεί μαζικά η ταξική ανασυγκρότηση του κινήματος, η δημιουργία πλατιών κέντρων αγώνα ενάντια στο νέο γύρο της επίθεσης, δεν ξεχωρίσουν αιτήματα κατά των κερδών και του πλούτου, της δημοσιονομικής επιτήρησης και της επιχειρηματικής επέλασης, αν τώρα δεν οργανωθεί πανεργατικό «συνέδριο» των ταξικών δυνάμεων και μάχιμος αγωνιστικός συντονισμός τους, ο απεργοσπαστικός, αστικοποιημένος συνδικαλισμός θα αντεπιτεθεί και η πολιτική εξουσία θα τρίβει τα χέρια της.

Γι αυτό δεν πρέπει να κυριαρχήσει η παραταξιακή αντιπαράθεση, η μάχη κουκιών και «αντιπροσώπων» στο εκφυλισμένο συνδικαλιστικό τοπίο της συνδιαλλαγής, η καταγγελία μεν-η νομιμοποίηση δε, δια της συμμετοχής στις «εργοδοτικές» κάλπες.

Πρέπει με μαζικούς όρους, συζήτηση και κινητοποίηση σε όλα τα σωματεία, να συνενωθεί η πρόταση για αγωνιστική, απεργιακή κλιμάκωση με την ταξική, στρατηγική και οργανωτική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, με τον δημοκρατικό συντονισμό πρωτοβάθμιων σωματείων, με το οριστικό διαζύγιο από τη συνύπαρξη με τους εργοδοτικούς συνδικαλιστές.

Η νέα αγωνιστική ταξική ενότητα θα συνενώνει στην πάλη και τις δυνάμεις της εργατικής χειραφέτησης και κομμουνιστικής προοπτικής και τις ανεξάρτητες ριζοσπαστικές τάσεις και τις δυνάμεις του ΠΑΜΕ. Δεν είναι ώρα για ανιστόρητους συμψηφισμούς του «κομματικού συνδικαλισμού» με τους προδότες των αγώνων και τους απολογητές των συμφερόντων των αφεντικών και του κράτους.

Άλλη είναι η διαχωριστική γραμμή. Όπως λέει η [ανακοίνωση της ΑΤΕ-ΕΚΑ](#): «Η Τρίτη 25 Φλεβάρη και πολύ περισσότερο η αναγκαία 48ωρη απεργιακή κλιμάκωση ενάντια στην ψήφιση του αντιασφαλιστικού νόμου τις επόμενες μέρες, πρέπει να αποτελέσει μέρα μάχης για το εργατικό κίνημα και για όλους τους εργαζόμενους που καταλαβαίνουν την ανάγκη να ανατρέψουν τις βάρβαρες αντιλαϊκές πολιτικές, τις πολιτικές που συνεχώς στραγγίζουν τον εργαζόμενο και αδιάκοπα πλουτίζουν τον “πλούτο” δηλ. τους επιχειρηματικούς, ξένους και εγχώριους, ομίλους. Αυτό το μονοήμερο(!) συνέδριο-κωμωδία χωρίς συνδικαλιστική συζήτηση, για τις καρέκλες απροκάλυπτα πλέον, χωρίς διάλογο, χωρίς καμιά πολιτική δέσμευση, με αποκλεισμένο τον χώρο από τις κλούβες των ΜΑΤ είναι συνέδριο κρατικής βίας και εργοδοτικής νοθείας. Η απευθείας παρέμβαση της εργοδοσίας, η άμεση επέμβαση του κράτους και των μηχανισμών του και η ωμή εμπλοκή της αστικής δικαιοσύνης στα συνδικάτα, είναι το απαραίτητο συμπλήρωμα των υποταγμένων δυνάμεων της ηγεσίας του συνδικαλιστικού κινήματος για να διασφαλίσουν όλοι μαζί συνδικάτα “ξεδοντιασμένα”, κίνημα άσφαιρο και συμβολικό, εργαζόμενους σκυφτούς, χωρίς όργανα συσπείρωσης και πάλης. Ή με το κεφάλαιο ή με τους εργάτες».

Πηγή: prin.gr